

BUDSKAP FRÅN OMRÅDESLEDARNA

Ty Sion måste tillta i skönhet och i helighet ...

Äldste Patrick Boutoille, Frankrike

Områdessjuttio

Den 26 april 1832 fick profeten Joseph Smith följande uppenbarelse av Herren:

”Ty Sion måste tillta i skönhet och i helighet. Hennes gränser måste utvidgas, hennes stavar måste stärkas. Ja, sannerligen säger jag er: Sion måste stå upp och klä sig i sina vackra kläder” (L&F 82:14).

I alla tidsutdelningar har Herren uppmanat de heliga att bygga Sion, och idag, mer än någonsin, utgår denna inbjudan till var och en av oss. Ibland kanske vi tror att vi är för unga, för gamla, för upptagna, inte har tillräckligt med talang eller är för obetydliga för att hjälpa till med att bygga upp riket. Det är inte sant! Känslor av otillräcklighet är felaktiga och kommer från motståndaren. Var och en av oss har talanger som Herren kan använda.

Så hur kan vi medverka till sann tillväxt i kyrkan? Hur kan jag som individ lyckas med mina ansträngningar?

President Harold B. Lee gav oss ett tydligt svar när han lärde att kyrkans sanna styrka mäts av

Äldste Patrick Boutoille, Områdessjuttio

vittnesbördet hos var och en av dess medlemmar (rapport från områdeskonferens i Mexiko, den 25-27 aug. 1972).

Således innebär sann tillväxt i kyrkan att var och en av oss förblir trofast mot vårt vittnesbörd och aktiv i vårt tjänande, att våra ungdomar förblir kyska, att våra unga män trofast verkar som missionärer och att våra unga män och unga kvinnor gifter sig i templet, förblir starka i tron och uppfostrar rättfärdig avkomma. Det innebär också att vi integrerar nyomvända genom att ge

dem näring genom Guds goda ord, ger dem vänskap och stöd och ger dem möjligheter att tjäna.

Bröder och systrar, vi kan göra rikets tillväxt till en del av vårt dagliga liv. Låt mig ge fyra förslag på hur vi kan bidra med vår styrka till kyrkan.

1. **Utveckla en önskan:**

Oavsett om vi har varit medlemmar en kort tid eller mycket länge, måste vi stärka vår önskan att göra gott, att vara goda och att följa det exempel som Jesus har gett oss. ”Ni har inte utvalt mig, utan jag har utvalt er och bestämt om er att ni skall gå ut och bära frukt, sådan frukt som består, för att Fadern må ge er vad ni än ber honom om i mitt namn” (Joh. 15:16).

2. **Omvända sig:** På vår väg mot frälsning måste vi använda den dyrbara gåva som Frälsarens försoningsoffer är. Vi kan söka hans hjälp till att förändra oss. Omvändelse är en pågående process som verkligen utvidgar själen. Den kräver inte bara att vi överger våra synder och dåliga vanor, utan att vi också ersätter dem med

goda gärningar och fullständigt vänder vårt hjärta och våra önsknings till Gud.

3. Ta emot evangeliets

förrättningar: "Därför är gudaktighetens kraft uppenbar i dess **förordningar.** Och utan dess **förordningar** och prästadörets myndighet är gudaktighetens kraft inte uppenbar för människor i köttet" (L&F 84:20-21). Förrättningarna är betydelsefulla steg i vårt liv, och vårt mål måste vara att söka efter nästa förrättning som vi behöver ta emot. För några är det dop, för andra är det att besöka templet och för ytterligare andra är det att varje vecka förnya sina förbund genom att plikttroget ta del av sakramentet.

4. Leva enligt vår omvändelse:

"Lika säkert som att Herren lever, lika säkert är det ... att alla lamaniter som trodde på deras predikan och blev omvända till Herren **aldrig avföll**" (Alma 23:6). Detta är den nivå av omvändelse som vi måste söka efter. Vi måste utveckla vår tro till en sådan grad att vi, oavsett vad som kommer i livet, oavsett vad som händer, förblir fasta och förankrade i vår Frälsares Jesu Kristi evangelium.

Bröder och systrar, jag vet verkligen att vi, enskilt och som kyrka, kan tillväxa både i antal och i personlig rättfärdighet, vilket gör att Sion kan stå upp och klä sig i sina vackra kläder. ■

Även barnen trivs på tempelresor!

Birgitta Wennerlund

Under slutet av februari och i början av mars var det många barn och ungdomar från Norge som gästade templet i Västerhaninge. Det hördes glada skratt och mångas hjärtan röddes och gladdes av att se barn i olika åldrar ha roligt tillsammans.

Stephanie Bonath från Drammens församling berättar att man passar varandras barn så att alla kan gå två sessioner varje dag. Barnen känner varandra väl eftersom de flesta gästerna den här veckan är från samma församling. "Det betyder mycket för dem att få komma hit", säger Stephanie och tillägger: "och det är

viktigt för dem att se vad templet betyder för oss föräldrar."

Veronica Waal, även hon från Drammen, berättar att en av dagarna fick barnen ta på sig sina söndagskläder och i samlad trupp gå upp till templet. I det rum som vanligtvis fylls av hungriga tempelbesökare, fick nu barnen fylla sig med andlig näring. "Det var spännande", tycker Levi, 8 år gammal. Han och hans vänner, Jacob och Seth, har bestämt sig för att komma till templet när de fyllt 12 år och döpa sig för dem som inte fick den möjligheten när de levde på jorden. ■

Den sanna innebörden av etikett

Amber Forsman, Katrineholms gren (översatt av Eleonora Lindblom)

Etikettmiddagen med syster Newell i Katrineholms gren blev en oförglömlig kväll för alla som deltog.

Sedan jag flyttade till Katrineholms gren för bara tre månader sedan har jag tagit del i de ungdomsaktiviteter som vi håller en gång i veckan – som alla bygger upp vår tro och är

SYSTER JESSICA DETINNECASSEL

roliga. Etikettmiddagen med syster Newell den 7 mars 2012 var någonting extra speciellt. Det var en perfekt afton; ett vackert dekorerat bord, härlig mat, vänner och ett andligt laddat budskap från en inspirerad ledare – syster Newell, nuvarande missionspresidentens hustru.

Hennes budskap till oss var att sann etikett hade mer att göra med vänlighet, respekt och kärlek än att klä upp sig och bete sig rätt! Ja, att föra sig är etikett, men det kommer naturligt om man har kärlek och respekt för varandra och för Herren. Ett sådant vackert och kraftfullt budskap! Det var en stark påminnelse om att vi alla är Guds barn.

Jag tror att alla som deltog – medlem eller icke-medlem – kände en djupare önskan att leva ett

mer kristuslikt liv. Jag är så tacksam att jag väl-signades att få vara med på den här oförglömliga kvällen med alla vänner. ■

Redaktionen för *Liahonas* lokala sidor

Eivor Hagman, redaktör

eivorhagman@hotmail.com

Medusagatan 2 A, 553 38 Jönköping

Tel. 036-719663

Anne-Sofie Wihlman, ass. redaktör (för Stockholms stavar)

asw@bredband.net

Färnebogatan 2 A, 723 42 Västerås

Tel. 021-127321

SISTA DAGARS HELIGA I SVERIGE BERÄTTAR

Hundraårig pionjär – medlem i 60 år

Michael B. Holmgren, Borlänge

■ år är det exakt 60 år sedan Martin Olsson och hans hustru Kristina döptes i tabernaklet i Salt Lake City, den 2 februari 1952. Dessutom fyllde Martin Olsson 100 år den 18 juni.

Martin Olsson är en hundraårig pionjär som är ”still going strong”, och är kanske en av de nu levande svenskar som varit medlem längst! Ett dubbelt jubileum, och ett stort grattis från oss alla!

Martin har sett två världskrig, och varit delaktig i

förvandlingen av bondesverige till det moderna industrisamhället av idag. I familjekretsen är han känd som den ”hemlighetsfulle Martin”, eftersom han alltid varit mycket fåordig om vad han hållit på med. Martin är svenskamerikan, uppfinnare, patentinnehavare, civilingenjör och under kriget officer i ingenjörstrupperna.

Allt började i Karbenning, mitt i Bergslagen och gruvdistrikten. Karbenning ligger

nordost om Västerås, någon mil öster om Fagersta. Han föddes i juni 1912 och är yngst av fem bröder. Äldst i syskonskaran var Bernhard, född 1899, följd av Conrad, född 1901. Henrik föddes 1903 men dog endast 16 år gammal, och Emil kom 1905. 1909 föddes en liten flicka som dog samma dag, och sedan 1912 kom Martin till världen.

Han träffade sedermera Kristina och en livslång saga började. Den 3 april 1938, 25 år

gammal, gifte sig Martin med Elsa Kristina Lindquist. Tillsammans fick de ett barn – en dotter – Solveig Kristina, som föddes 31 december 1939, men dog på nyårsdagen 1940.

Under kriget var Martin som alla andra inkallad under långa perioder. Första omgången varade i 111 dagar. Han var till större delen stationerad i Östersundstrakten, och var en högre militär chef för Försvarsområde 22, vilket då omfattade Jämtland och Härjedalen. Han skidade många gånger efter den svensk-norska gränsen och träffade många tyska gränspatruller.

Martins yrkeskarriär har handlat om väg- och vattenanläggningar, och han är civilingenjör. Han har varit ansvarig vid många vägbyggen, men även vid byggandet av Trängslet som är en av Sveriges största kraftverksdammar. Trängsletdammen bildar en 4 mil lång konstgjord sjö i Österdalälvens övre lopp. Han har även några patent, dels inom betonggjutning, dels på en speciell gas.

Martin och Kristina träffade mormonmissionärer i slutet av 1940-talet, när kyrkan här i Sverige fick ett starkare och bestående fotfäste efter kriget. Paret bodde då på Nathorstvägen 25 i Hammarbyhöjden, Stockholm. De emigrerade till USA med MS

Martin Olsson, Sala, firar dubbelt jubileum i år – 100-årig födelsedag och 60 år som medlem i kyrkan.

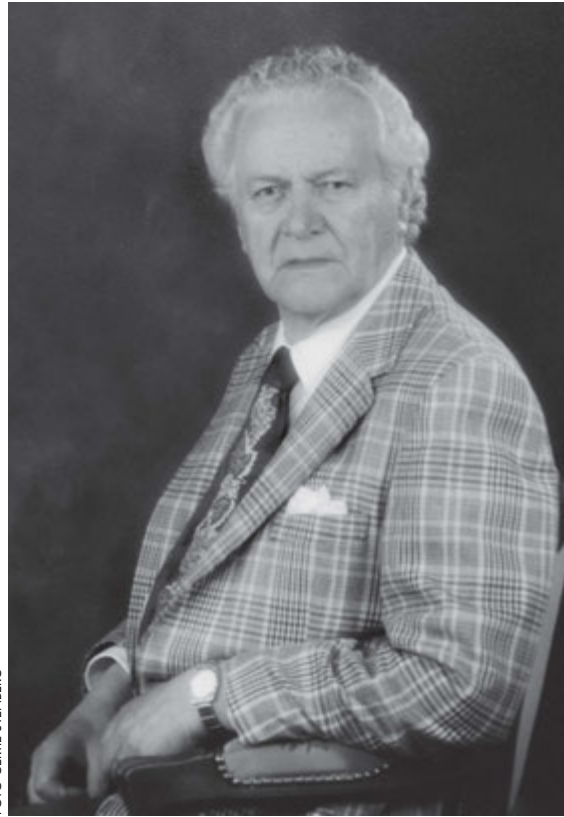

FOTO GERIE STENBERG

Gripsholm omkring 1950, och efter att de stannat en natt i New York tog de tåget västerut, till Kalifornien. Han var främst verksam i Kalifornien, Utah och Oregon. Martin och Kristina blev vittberesta.

Även i USA arbetade han med större anläggningsarbeten, bland annat kraftverk och tunnelarbeten. Martin berättar att en gång hörde arbetslaget de karakteristiska knäppningarna i berget, vilket ofta förebådar ett ras, och han och hans kollegor hann nätt och jämt ut. Inga människor blev skadade, men den materiella förödelsen var omfattande.

Den 2 februari 1952 döptes Martin och Kristina i tabernaklet i Salt Lake City. Långt senare, tillbaka i Sverige, ordinerades han till äldste den 30 november 1986 av Emil Johansson, dåvarande rådgivare till Håkan Ullström. Paret bodde då i Västertorp och besökte ofta det nyligen invigda templet i Stockholm. Han ordinerades till högpräst 1988 av Sven Karlsson, dåvarande stavs-presidenten för Stockholms stav. Efter att hans Kristina dött 1987 flyttade Martin till Sala där han även bor idag. Kristina är begravd på Södra skogskyrkogården i Stockholm. ■

Välsignelserna av en heltidsmission kommer hela livet

Birgitta Wennerlund

När Bruce Evans, Peter Lagerberg, Greg Bean, Larry Call och Henry Sorensen fick möjlighet att hjälpa till på Jam-boreen i Rinkaby förra sommaren 2011, då såg de också en chans att få komma tillbaka till sitt gamla missionsfält och förhoppningsvis träffa några av dem som de fick undervisa 30-40 år tidigare.

Bruce berättar att han knappt kunde sova på nätterna, han tänkte så mycket på de åtta månader han tillbringat i Malmö och på om han skulle få möjlighet att träffa Margit Nielsen och Birgitta Näsström igen.

”Att få se dem man döpt och deras barn och barnbarn aktiva i kyrkan, det är en stor välsignelse! Fröet jag fick vara med om att så har grott”, säger han med glädje och tacksamhet.

Peter Lagerberg var sex år gammal när familjen flyttade till Stockholm. Hans far, Karl Lagerberg, kallades då på mission att övervaka byggnadsprojekten i Skandinavien och senare i hela Europa.

På frågan vad han märker för skillnader sedan han var här som missionär i slutet av 1960-talet säger han: ”Anden påverkar arbetet här i ännu högre grad nu. Medlemmarna verkar vara mer engagerade i missionsarbetet nu, och att det finns ett tempel här betyder mycket. Det är ju till tempel allt arbete leder!” Peter strålar av glädje över att, som han själv säger, vara tillbaka i Edens lustgård – det vill säga Sverige.

”Vi behöver bära vittnesbörd till fler”, påminner numera medlemsmissionären Bruce Evans. ”Den Helige Anden rör vid människors hjärtan. En del är förberedda, andra inte, men vi själva behöver bära vittne för många fler om att evangeliet är återställt.”

Greg Bean tyckte att det kändes som att komma hem när han landade i Köpenhamn. På tåget till sitt första område, Kristianstad, kom namnen tillbaka och han såg många personers ansikten framför sig. ”Det var som om jag på nytt kände den speciella missionärsandan.”

”Den första jag fick undervisa var Christian Bentzen”, berättar han vidare. ”Christian visste att Mormons bok var sann, men var just då inte redo att ta steget och bli döpt. Vi har varit vänner sedan dess, och jag har samma varma känsla för hela det svenska folket.”

Greg som idag är läkare och har arbetat mycket på förlossningsavdelningar, jämför förändringen av en nydöpts hjärta med det hål i hjärtat som nyfödda har.

”Det första skriket stänger det hålet”, berättar han. ”Den Helige Anden öppnar hjärtat – det är en förändring som behövs vid båda tillfällena.”

Greg Bean, Larry Call, Bruce Evans och Peter Lagerberg var mycket lyckliga över att få möjlighet att besöka sitt älskade Sverige under Jam-boreen förra sommaren.

FOTO: BIRGITTA WENNERLUND

På frågan hur han kunnat bevara sin svenska så väl, svarar han att han ber mycket på svenska: "Jag lärde mig tala till Gud på svenska, och det har jag fortsatt med."

Larry Call är tacksam att ha sin hustru med sig på Jamboreen. Han minns att han hade svårt med språket på MTC (Missionary Training Center) och ännu värre var det på tåget till Hässleholm i början av sin mission. "Ingen talade engelska, jag tyckte det var som om jag lärt fel språk. Regnade gjorde det hela tiden och jag såg ingen skylt med Hässleholm. Jag hade ingen rock och blev snabbt dyblöt när jag till sist gick av tåget. Fylld av hemlängtan undrade jag varför jag var där. Och jag var förtvivlad som aldrig förr. Då bad jag min uppriktigaste bön! En varm känsla kom över mig och jag såg min familj be för mig vid köksbordet. Idag älskar jag Sverige!"

När Henry Sorensen fick höra om Jamboreen av sin hemlärare Charles Dahlquist, före detta Unga mäns generalpresident och en av de huvudansvariga för Jamboreen, kände han att dit måste även han åka. "En dröm gick i uppfyllelse för mig!" Han tycker att Sverige har blivit mer internationellt, och gläder sig åt att den lilla grenen han kom till i Kristianstad 1983-84 nu blivit 2-3 gånger större och fått ett eget möteshus. Han berättar med tacksamhet om sin morfars far Algot Johnsson som fick höra om evangeliet genom en vän i Skåne.

Det går inte att missta sig på den glädje dessa före detta missionärer känner över att på nytt få besöka Sverige och minnas och berätta om sina minnen från tiden som heltidsmissionärer. De talar fortfarande mycket god svenska och man förstår att de älskar Sverige. Det går heller inte att missta sig på deras tacksamhet över tiden de fick tjäna Herren i vårt land. Och vi är tacksamma för alla de hjärtan de rört vid och för deras tro och böner för vårt folks skull. ■

Tankar om min mission i Salt Lake City 2010-2012

Sinikka Norling

Det har varit en stor välsignelse för mig att ha kunnat tjäna mina medmänniskor och vår himmelske Fader som missionär. Jag skulle önska att många fler syskon ville överväga att gå på mission.

Vi vet att vår käre profet och president för kyrkan, Thomas S. Monson, ofta har uttryckt sin önskan om fler missionärer och speciellt äldre par att tjäna som missionärer. De är mycket värdefulla i Herrens vingård. Det blir ett minne och erfarenhet för resten av livet. Inte bara de själva blir välsignade men också hela familjen, och deras exempel att fullfölja en mission inspirerar deras barn och barnbarn att följa deras exempel.

En orsak till varför jag ville tjäna Herren som missionär var att tacka Herren för de många

**Syster Sinnika
Norling t.v. och
syster Synnöve
Nilsson på
mission i
Salt Lake City.**

FOTO SINNIKA NORLING

välsignelser han har gett mig under hela mitt liv och speciellt sedan jag blev medlem i Jesu Kristi kyrka av Sista Dagars Heliga år 1968. Jag har redan tjänat som missionär tidigare i Dallas, Texas och i templet i Stockholm. Men det är inget jämfört med syskon jag har träffat här, som har tjänat en mission efter en annan. En syster har tjänat som missionär 22 gånger och andra systrar som är över 80 år fortsätter fortfarande som servicemissionärer och planerar ytterligare mission för framtiden.

Vi som är pensionärer har privilegiet att önska en mission och plats vi är intresserade av. Min önskan, att komma hit till Family and Church History Mission i Salt Lake City, hade flera orsaker. Först av allt för att vara nära hjärtat av kyrkan där så mycket underbart händer hela tiden. En annan orsak var att mina goda vänner och syskon, Hilma Lundin och broder och syster Birger och Kari Sandum, hade tjänat som missionärer här. De uppmuntrade mig att komma hit. De uttryckte ofta sin uppskattning och sade att deras mission var en lyxmission. Även syster Synnöve Nilsson från Kungsbacka arbetade en tid tillsammans med mig.

Man är aldrig för gammal för missionsarbete. Så länge vi lever är vi missionärer bara genom vårt exempel att leva ett kristuslikt leverne i vårt dagliga liv. Men om vi har hälsa som tillåter oss att gå på mission så uppmanar jag att göra det och tjäna som missionär var helst i världen Herren önskar. Mirakulöst nog kan hälsan bli bättre under missionen, det har jag upplevt. Livet är till för att levas lyckligt, och ett sätt att uppleva detta är att göra andra lyckliga genom att göra vårt bästa i de uppgifter vi blir tilldelade. Då vi gör detta mår vi bättre, vi får bättre hälsa, känner oss uppskattade och vårt självförtroende växer. Man träffar underbara människor som blir vänner för livet och evigheten och som berikar ens liv.

Jag beundrar en syster som är 96 år, Erma Rosenhahn. Hon kommer hit till Family and

Church History Library flera gånger i veckan.

Hon stannar hela dagarna och arbetar själv med sin släktforskning. Hon är ett gott exempel för oss alla.

Herren är mycket angelägen om att vi släktforskar. Jag har lärt mig under min mission hur viktigt det är att våra nära och kära på andra sidan får samma nödvändiga förrättningar som vi kan njuta av. Skrifterna säger att vi inte kan bli frälsta utan dem och de inte utan oss – släktforskning och tempelarbete är viktigt.

Jag har upplevt många välsignelser under min mission, till exempel bara att promenera på tempelområdet och känna den goda Anden som finns där. På sommaren att njuta av de vackra blomsterarrangemangen. Under jultiden att njuta av alla julljusen och julkrubban med vise männen och höra julmusik. Vilken välsignelse! Hjärtat är fullt av glädje och tacksamhet att få besöka besökscentret och sitta nära Kristusstatyn och meditera och be och tacka Herren för hans kärlek och försoningsoffer för mig och för hela mänskligheten.

Vilken välsignelse det är att få besöka templet, tabernaklet och konferenscentret, lyssna till "Music and the Spoken Word" på söndagsmorgnarna, vara närvarande på generalkonferenser och lyssna till många andra konserter under året. Jag skulle önska att många fler får uppleva det som jag har upplevt.

Min önskan är att du som en ensam äldre syster eller äldre par överväger att gå på mission. Herren kommer att välsigna er rikligen. Vi har så mycket att tacka Herren för och ett sätt att göra detta är att tjäna som missionär.

(Sinnika Norling avslutade sin mission i maj. Red. anm.) ■

Skriv gärna och berätta om en andlig upplevelse och skicka in till eivorhagman@hotmail.com eller för Stockholms stavar till asw@bredband.net

Del 3: Att sätta upp specifika mål att komma till templet och vikten av det

Charlotte Wirén, Västerhaninge (forts. av den intervju som började i Liahona nr 6/2012)

President Oscarson påminner oss om att vår profet har uppmanat oss att vi alla bör sätta ett mål för hur ofta vi vill komma till Herrens hus. Eftersom alla har olika omständigheter blir målet mycket individuellt. Syster Oscarson föreslår att vi kan ha en specifik dag när vi går till templet. När vi har ett specifikt mål så låter vi inte andra saker stå i vägen. Säger vi t. ex. att jag lever så nära templet så jag kan gå precis när jag vill, är det lätt hänt att andra saker fyller tiden. Templet är för alla – inte bara de som är gamla och pensjonärer. De som är mitt i livet med barn, arbete och andra aktiviteter behöver kanske templet mest.

Det finns också många speciella tillfällen att komma till templet, säger president Oscarson. Ett tillfälle är när vi kommer som familjer. Det är många familjer som har fått mycket speciella upplevelser när de gått till templet tillsammans för att delta i en dopsession eller en beseglingssession. Detta gäller även andra som

presidentskap, hjälpföreningens systrar, klasser, församlingar, hemlärare med sina familjer, biskopsråd med sina nydöpta medlemmar. Alla är välkomna med önskemål. Dessa speciella sessioner blir fantastiskt uppbyggande och de ger en otrolig gemenskap. Tempelbesöket blir en unik andlig upplevelse!

President Oscarson berättar om en grupp medlemmar som nyligen var här under sin tempelvecka. De höll ett vittnesbördsmöte som vi hade möjlighet att vara med på. Det som rörde mig var att nästan samtliga av dem som bar sina vittnesbörd tackade sina föräldrar för det exempel de hade varit för dem genom att regelbundet besöka templet. Under sommaren var det många familjer som kom till templet med sina små barn och de turades om att ta hand om varandras barn för att alla skulle få möjlighet att gå till templet. En av kvällarna var väldigt speciell. Det var en grupp medlemmar som ville ta med sina barn upp till templet.

De kom tillsammans, familjevis, klädda i sina fina söndagskläder. De fick stå i templets trädgård utanför templet när någon berättade för barnen om hur viktigt, vackert och heligt templet är. Vi var hemma i vårt hus som ligger nedanför templet, berättar president Oscarson, och vi såg hur de kom gående ner från templet. De var så många att vi såg dem precis utanför templet ända ner förbi stavskontoret! Vilken välsignelse det är för dessa barn att de får uppleva templet på detta sätt. Även om de inte får komma in så får de känna Anden, och de får veta vad templet betyder för deras föräldrar. Om vi uppmuntrar våra barn att komma till templet, får de ofta en önskan att komma hit i tidig ålder.

Vi brukar säga att ”templet är till för medlemmarna, det är inte medlemmarna som är till för templet”. Det innebär att vi gärna vill anpassa oss och anpassa templets schema för att stödja medlemmarnas behov, säger tempelpresident Oscarson och hans hustru. ■